

Skalden frá Sæheim

Ein kan vel seia at det mellom strilane har funnest så mang ein Sjur lausekar, nevenyttige menneske som trufast og pliktoppfyllande gjorde sitt arbeid utan tanke på lønnstrinn og ære. På det viset «meistra dei så mang ei brøsa». Men bak den ofte likesæle yta, fann ein tidast ein stålsett vilje, som gjorde at dei ikkje let seg lura lenger enn dei sjelve ville.

Ldiktet «Han Sjur lausekar» har Rydland lagt vinn på å leita fram ord som var i bruk her i bygdene like til dei seinste generasjonar, men som no har gått or bruk slik at berre dei eldste kjenner dei att frå «arbeidsøkt og i hæg og fæsst». Undrast kor mange av desse orda som er ukjende for dei som les «Strilén»?

Han Sjur lausekar

Tone: Støvtonen

Æg nævne litt tá dæi gamle oræ
so æingång hadde sen gång ront boræ
i arbeidsøkt á i hæg á fæsst,
mæn no æ gløynde tá fólkje fæsst.

Han Sjur so smátt på æin note tona.
Han set á vøle på svartesko'na
mæ bekatrá á mæ plónasyl,
ihopabøgð, á på ryggjen, kryl.

Han tilæ slæit før sett brø já are.
At mygla graut te æit sul mæ fare.
Da glæi om brøte, før han va snak.
A vaks da jor'ann. Va sjæidlá íak.

Han trænte fæsst já han Adals-Golek.
Dar fainn han æingång om vár'n beletk.
So snáp-han hæim te sen husbánn spreng
mæ sau á lamm; á fiékk belets-kieng.

Han va so vesst ínkjæ málféldne.
At tilæ ábet. Va lite idne.
Om vár'n haugde han skav á bœtt.
I skær'n sætte han kœydn i rœtt.

Æin dag han rotte i gamle tola
han fainn to tjukka á bræia fjøla.
Dá tok han tæknlá á lagde morsk
æin potetryl á æin sídlaborak.

Han sætte græv på so máng æin hakje.
Á stœypte talgjes om ljosa-rakje.
A slag á handvøl på máng æi tust.
Da va kje sídlemanns-arbæi just.

Æin dag va husmoræ náksó napsæ.
Dar miangla tørv'aidl på sora ópsæ.
Tá Sjur'n allær ho mote tok:
Ho fiékk bá' tørv'aidl á ópsækrok.

Han hadde meistra so máng æi brøsa.
Á tækje pust'n or máng æi gosa.
Dæi vaidn kje jæra han Sjur fœrfång.
Han græidde vansjen. Va lika fjång.

Te grúa laga han mantel, sjœtœng.
Mæn vága ikkje á fá sœg kjærœng.
Han kjœnde husmœr tá œmse slag.--
So vart han drœvins-kaidl aidl sen dag.

Johs. M.L. Rydland.